

ning at se, er det virkelig Flertallets egen Skyld. Dette havde jo fuldstændig Raadighed over, hvad der skulde ske, og Ret til at vente en Dag længere, saa dette kan ikke rettes som en Anke mod Mindretallet. Naar dernæst den ærede Ordfører sagde, at Mindretallet har beskyldt Flertallet for det samme, er det aldeles urigtigt. Mindretallet har kun sagt, at det, Flertallet foreslaar her, vilde føre til at skabe Monopoler, men Mindretallet har ikke sagt, at Flertallet har haft den Hensigt at skabe Monopoler, og det gør dog en Forskel. Flertallet, eller rettere dets Ordfører, har beskyldt Mindretallet for at ville gøre de og de Ulykker. Han beskylder altsaa Mindretallet for at have haft en slet Villie, og det er noget helt andet. Maa jeg slutte med at sige, at jeg opfatter den ærede Ordførers Udtalelse som en Undskyldning for, hvad han paa egen Haand har tilladt sig. Og dermed skal jeg lade denne Sag fare.

Bing: Jeg skal holde mig den højtærede Landbrugsministers Ord efterrettelig og ikke bidrage til, at Forhandlingerne angaaende dette Lovforslag antage en bitter Karakter. Jeg kan saa meget bedre gøre det, som jeg ganske kan slutte mig til de Udtalelser, hvormed det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) indledede Forhandlingerne. Han udtalte, at vi i Udvalget paa mange Punkter havde opnaaet Enighed, og jeg kan tilføje, at vi kom hinanden i Møde paa langt flere Punkter, end Betænkningen giver Indtryk af. Nu er der jo desværre ikke opnaaet en fælles Indstilling, og at den ikke godt kunde opnaas, beror paa de Modsætninger, der er, beror paa de forskellige Synsmaader, der findes om, hvad der tjener til Husdyravlens Fremme. Den Opgave, som Lovforslaget skal løse, er jo at virke til en Udvikling af vort Husdyrbrug. Det er ikke Meningen her ved dette Lovforslag, ved de Midler, der bevilges, at hjælpe Enkeltmand — det maa staa klart for enhver — og saa stærkt man der kan være i Tvivl, forstaar jeg meget vel, at man tager sin Reservation. Men der er nu to Maader at hjælpe paa. Man kan give Hjælp direkte til de mange Husdyrbrug, til, om jeg saa maa sige, de brede Lag, og man kan give Hjælp indirekte til de mange Husdyrbrug, og det er jo det, som er Indholdet af alle de mange Foranstaltninger, som Lovforslaget rummer. Jeg skal naturligvis indrømme, at den direkte Hjælp til de mange Husdyrbrug er

det mest demokratiske og derfor er det mest tiltalende for enhver, der hylder demokratiske Principper. Men man maa ikke glemme, at saa heldbringende disse Principper end ere i Menneskenes Samfund, gælder der andre Principper i Dyrriget. I Husdyrbruget er det det aristokratiske Livsprincip, der er det raadende, der er det det ædleste, kraftigste, det mest leve- og ydedygtige, der maa plejes og fastholdes, det er saadanne Individuer og Slægter, der faa Betydning for hele den store, almindelige Avl, og som derfor skulle kaldes frem og opmuntres. Der har saa ofte her under Diskussionen været citeret en meget anerkendt Autoritet paa Hesteavlens Omraade, og jeg skal der netop nævne, at han i et i Gaar Aftes udkommet Fagblad har udtalt, at i Avlen er det bedste *alt* værd, det næstbedste *noget* værd, men det middelmådige *intet* værd. Det er da ved at tilskynde til Dannelsen af Stammer, fremragende Besætninger, at man ad indirekte Vej kan virke til det samlede Husdyrbrugs Fremme, og saaledes som Lovforslaget foreslaar det, skulde jeg ogsaa mene, at man stod sig bedst ved at benytte begge Midler Haand i Haand, baade den direkte og indirekte Vej til Held for Husdyrbruget i sin Helhed.

Det er disse indledende Bemærkninger, jeg har villet gøre for at betone min Stilling først til de Paragraffer, som have vakt Strid. Der er jo for det første § 15, og jeg er den højtærede Minister taknemmelig for, at han der, hvad der jo var at vente, støttede Flertallet lige over for Mindretallet. Det er jo saaledes, at disse Oprætterforeninger ere bragte frem til Form i Lovforslaget ude fra det praktiske Liv, de have faaet indtrængende Anbefaling fra Fællesledelsen for de jydsk Kvægavlsforeninger, for den jydsk Centralforenings Husdyrvalg, og jeg kan sige, at i den sjællandske Fællesledelse for Kvægavlsforeningerne har man fulgt den Sag med megen Interesse, men har ikke kunnet sætte den i Værk, fordi Pengene manglede. Naar det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) nævnede, at Fællesledelsen ikke havde tiltraadt Hensigtsmæssigheden af denne Foranstaltning . . . (P. T. Nielsen: Det nævnte jeg ikke!) Det nævnte De ikke, saa har jeg ingen Indvending at gøre i denne Henseende. Hvad der i Kvægavlsforeningerne ligger i Svøb, har fundet sin Udfoldelse i disse Foreninger, som jo efter Flertallets og efter min Mening ikke maa kaldes Oprætterforeninger, skønt det